

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7To/118/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217010246
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Osif
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7217010246.2

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Miroslava Osifa a sudcov JUDr. Martina Michalanského a JUDr. Margaréty Jurkovej Žoldákovvej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 7. marca 2018, v trestnej veci proti R. U.O., obžalovaného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1, ods.3 písm.b) Tr.zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 2.8.2017 sp.zn. 5T/16/2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného R. U..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Košice II zo dňa 2.8.2017 sp.zn. 5T/16/2017 bol obžalovaný R. U. uznaný vinným zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v G. a inde si neplnil vyživovaciu povinnosť k svojmu synovi V. U., D.. XX.XX.XXXX, hoci táto mu vyplývala zo Zákona o rodine a výška ktorej mu bola určená na základe rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 10C 132/2005 prispievať na jeho výživu sumou vo výške 1.500,- Sk (49,79 €) mesačne, túto si však úmyselne neplnil, a tak za obdobie od mája 2014 až do 30.06.2017, s výnimkou obdobia kedy uhradil 100,00 €, dlhuje do rúk matky U. Č. za obdobie od 01.05.2014 do 31.07.2016 sumu vo výške 1.244,33 € a svojmu synovi V. U. za obdobie od 01.08.2016 do 30.06.2017 sumu vo výške 547,69 €.

Za to bol obžalovanému R. U. podľa § 207 ods.3 Tr.zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods.1 písm.a/, § 50 ods.1 Tr.zák. výkon trestu odňatia slobody súd podmienienečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 24 (dvadsaťštyri) mesiacov.

Podľa § 50 ods.2, § 51 ods.4 písm.d/ Tr.zák. súd uložil obžalovanému povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe podmienienečného odsúdenia zameškané výživné k rukám U. Č., D..X.X.XXXX S. G., trvale bytom Č., R. XXX/XX vo výške 1.244,33 € a k rukám V. U., D.. XX.X.XXXX S. G., trvale bytom Č., R. XXX/XX vo výške 547,69 €.

Proti tomuto rozsudku zahlásil obžalovaný odvolanie, ktoré písomne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu. V písomných dôvodoch obžalovaný uviedol, že sa nestotožňuje s napadnutým rozsudkom, nakoľko boli porušené ustanovenia uvedené v § 321 ods.1 písm.a/, b/, c/, d/, e/ Tr.por. Obžalovaný nespochybňuje zameškané výživné k rukám svojho syna V. U., avšak sa nestotožňuje s výškou dlžného výživného k rukám U. Č., nakoľko ani ona sama nevypovedala jednoznačne a vo svojich výpovediach uviedla, že obžalovaný jej dlžné výživné platil. To, že U. Č. uviedla, že obžalovaný príležitostne dával peniaze vtedy maloletému V. U. a tieto peniaze nepovažovala za výživné, nemôže byť dôkazom toho, že obžalovaný riadne výživné neplatil. Čo sa týka predaja bytu, ktorý patril do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, tak vtedy sa ústne dohodli, že po vyrovaní dlhov vo výške 154.000,- Sk sa táto suma bude používať na splatné výživné v pravidelných časových intervaloch, ktoré mal obžalovaný platiť. Tento fakt medzi poškodenou a obžalovaným nie je sporný, sporným sa javí len doba, na ktorej sa

dohodli. Obžalovaný hovorí o dobe 10 rokov a poškodená o dobe 5 rokov. Podľa názoru obžalovaného, doba 5 alebo 10 rokov nie je podstatná, vzhľadom na to, že mesačné výživné bolo vo výške 1.500,- Sk, a teda suma 154,- Sk postačila na obdobie 8 a pol roka.

V závere, keďže nie je jednoznačne možné preukázať výšku dlžného výživného, obžalovaný navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods.1 Tr.por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného R. U. nie je dôvodné.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1, ods.3 písm.b) Tr.zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Skutkové zistenia prvostupňového súdu tak, ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, ktorý vo svojej výpovedi uvádzal skutočnosti, ktoré sú vedené aj v písomných dôvodoch odvolania, to znamená, že po rozvoze manželstva s U. Č. bola vyživovacia povinnosť splnená tak, že sa na pohľadávku výživného započítala suma 154.000,- Sk, ktorú mu mala na základe prvotnej dohody vyplatiť menovaná z kúpnej ceny 1,200.000,- Sk, ktorú utrhla za byt, ktorý nadobudli počas trvania ich manželstva. Obžalovaný ďalej tvrdil, že za obdobie od mája 2014 jej pri stretnutiach odovzdal 1-krát 200,- eur, neskôr 150,- eur a 2-krát po 100,- eur. Okrem toho poskytoval synovi vreckové, niekedy aj do výšky 100,- eur mesačne. Voči U. Č. neeviduje žiaden dlh, ale len dlh voči svojmu synovi V.. K svojej osobe uviedol, že kvôli svojmu zlému zdravotnému stavu pracuje len pár hodín, býva s matkou v 1 a pol izbovom byte a mesačne zarobí maximálne 150,- eur. Taktiež má ešte ďalšiu vyživovaciu povinnosť ku G. F., ktorá má 18 rokov, avšak ani túto si neplní.

Svedkyňa U. Č. uviedla, že obžalovaný si nikdy neplnil vyživovaciu povinnosť a za žalované obdobie jej dlhuje 1.244,33 eur. Pokiaľ jej obžalovaný v sledovanom období odovzdal nejaké čiastky, započítala ich na dlžné výživné. Synovi poskytoval sporadicky 10 - 20,- eur. Z kúpnej ceny za byt vyplatili jej rodičia exekútorovi aj ostatné dlhy obžalovaného, ktorý im dlhoval a s obžalovaným sa dohodli, že čiastku 154.000,- Sk, ktorú mu mala vyplatiť si ponechá s tým, že bude považovaná na výživné za obdobie 5 rokov.

Nakoľko svedok V. U. využil svoje zákonné právo a odoprel vypovedať, bola jeho výpoveď z prípravného konania prečítaná. Otec si neplnil vyživovaciu povinnosť pravidelne, za obdobie od mája 2014 mu dal sporadicky vreckové 5 - 10,- eur.

Ďalej súd na hlavnom pojednávaní oboznámil listinné dôkazy, z ktorých vyplýva, že vo vzťahu k osobe obžalovaného sú vedené viaceré exekučné konania a z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný bol 2-krát súdne trestaný, naposledy pre zanedbanie povinnej výživy.

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Vina obžalovaného musí byť preukázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu postupoval okresný súd pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr.por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, alebo argument v opravnom prostriedku, alebo iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie

o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Na tomto mieste odvolací súd pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu, a preto odvolací súd považuje za nadbytočné opakovať vo vlastnom rozhodnutí správne skutkové zistenia a právne závery súdu prvého stupňa.

V predmetnej trestnej veci zostala nezodpovedaná len jediná otázka, a to je otázka, či bola vyživovacia povinnosť splnená tak, že sa na základe požiadavky výživného započítala suma 154.000,- Sk, ktorú mala obžalovanému na základe prvotnej dohody vyplatiť U. Č. z kúpnej ceny, ktorú utŕžila za byt, ktorý nadobudli počas trvania ich manželstva.

Odvolací súd zdôrazňuje, že pri plnení vyživovacej povinnosti nie je akceptovateľné započítanie nejakých pohľadávok, či už za predaj domu, alebo iné. Nakoľko podstatou plnenia zákonnej vyživovacej povinnosti je to, že výživné je potrebné platiť pravidelne mesačne k rukám osoby, do ktorej rúk je obvinený (obžalovaný) povinný plniť povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného, čo ako bolo jednoznačne preukázané obžalovaný neplnil.

Zároveň odvolací súd zdôrazňuje aj to, že v zmysle zákonnej vyživovacej povinnosti otca k dospelému dieťaťu je na osobe otca iniciatíva starať sa, či zákonná vyživovacia povinnosť trvá. A preto jeho názor, že po dosiahnutí dospelosti mal jeho syn V. U. podať návrh na určenie vyživovacej povinnosti je právne irelevantný.

Z presvedčivej argumentácie súdu prvého stupňa odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť dôvodov:

Obžalovaný síce na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je nevinný zo spáchania skutku kladeného mu za vinu, ale v rámci výpovede potvrdil, že k synovým rukám od času ako tento dovŕšil plnoletosť nevyplatil výživné určené mu súdom. Čo sa týka neplnenia vyživovacej povinnosti za predchádzajúce obdobie bránil sa tým, že vo viacerých prípadoch zaplatil k rukám matky U. Č. finančné obnosy, ktorých výšku uviedol len odhadom a v niekoľkých prípadoch aj prostredníctvom syna V. poslal poškodenej peniaze určené na výživu syna. Nemá prehľad o takto vyplatených sumách ani termínoch, nevedol si žiadne záznamy aj napriek tomu, že v minulosti už bol za obdobný skutok odsúdený, lebo dôveroval poškodenej. Pokiaľ si vyživovaciu povinnosť neplnil riadne a včas, bolo to spôsobené len tým, že nemal finančné prostriedky, keďže kvôli zdravotným problémom nemôže pracovať a za príležitostné práce mu bola odmena vyplácaná na účet inej osoby, lebo v prípade ak by mal vlastný, exekútor by mu na finančné prostriedky na účte siahol.

Zo spáchania trestného činu usvedčila obžalovaného svojou výpoveďou poškodená U. Č.. Platby, ktoré od obžalovaného za sledované obdobie prijala ako výživné pre maloletého V. (máj, jún 2014, jún, júl 2015 po 100,00 € a september 2014 50,00 €), s výnimkou 100,00 €, započítala na dlžné výživné za predchádzajúce obdobie (rok 2013 až apríl 2014). Obžalovaný podľa nej pristupuje k plneniu vyživovacej povinnosti veľmi benevolentne, aj napriek tomu, že vnímala jeho zložitú sociálnu a zdravotnú situáciu, podala naňho opakovane trestné oznámenie pre neplnenie vyživovacej povinnosti, kde predchádzajúce vzala späť pod prísľubom, že bude riadne vyživovaciu povinnosť plniť. Dohoda o započítaní čiastky z predaja bytu v BSM na výživné pre syna V. znela tak, že obžalovaný nebude prispievať na výživu syna po dobu 5 rokov. Aj keď obžalovaný hovoril o 10 rokoch, táto doba je už mimo sledovaného obdobia.

Poškodený V. U. síce na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať, nakoľko obžalovaný je jeho otcom, v prípravnom konaní potvrdil, že obžalovaný si neplnil vyživovaciu povinnosť riadne, avšak on to bližšie nesledoval, evidenciu si viedla jeho matka, ktorej vždy odovzdal peniaze, pokiaľ mu ich otec dal.

Táto časť argumentácie súdu je dostatočne logická a presvedčivá, preto jej krajský súd nemá čo vytknúť. Podľa názoru krajského súdu sa súd pohyboval pri rozhodovaní o vine obžalovaného R. U. nielen v medziach zákona, ale svojmu rozhodnutiu dal aj rozmer spravodlivosti.

Vzhľadom na osobu obžalovaného R. U., predovšetkým na jeho kriminálnu minulosť vyplývajúcu z odpisu registra trestov, v rámci ktorého je zistiteľné, že bol doposiaľ 2-krát súdne trestaný, naposledy

pre prečin zanedbania povinnej výživy, ktorý je zahladený, uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov má preto oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania. Aj odvolací súd uloženie tohto trestu považuje za nevyhnutné na dosiahnutie účelu trestu, a to nielen z dôvodu individuálnej prevýchovy, ale aj generálnej prevencie.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje aj s uloženým obmedzením, v zmysle ktorého bola obžalovanému uložená povinnosť zaplatiť zameškané výživné v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia.

Odvolací súd, keďže nezistil žiadne pochybenie v rozhodnutí okresného súdu, odvolanie obžalovaného R. U. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.